

Ray Nelson

Ora 8 dimineaţa

Eight O'Clock in the Morning



La sfârşitul spectacolului, hipnotistul i-a spus voluntarului:

— Trezeşte-te.

Apoi ceva neobişnuit s-a petrecut.

Unul dintre voluntari s-a trezit de tot. Aşa ceva nu se mai întâmplase până acum. Numele său era George Nada şi privea mulţimea de oameni din teatru nefiind conştient, la început, de ce vedea. Apoi începu să observe, pe ici pe colo, în mulţime, feţele non-umane, feţele Fascinatorilor. Ei fuseseră acolo de la început, evident, dar numai George era cu adevărat treaz, aşa că numai George îi vedea aşa cum erau ei de fapt. George a înţeles totul într-o clipă, inclusiv faptul că dacă ar fi dat de bănuit că e treaz, Fascinatorii i-ar fi ordonat pe loc să revină la starea sa iniţială, iar el s-ar fi supus.

A părăsit teatrul, făcându-şi loc prin noaptea de neon, fiind atent să nu dea de înţeles că vede corpurile verzi, reptiliene sau ochii galbeni multipli ai conducătorilor Pământului. Unul dintre ei i-a zis, „Hei, nu ai un foc amice?”. George i-a dat un foc, apoi şi-a văzut de drum.

Din loc în loc, pe stradă, George vedea afişe mari ce îi înfăţişau pe Fascinatori, cu ai lor ochi multipli, şi diverse comenzi tipărite dedesubt: „Munciţi 8 ore, relaxaţi-vă 8 ore, dormiţi 8 ore” şi „Căsătoriţi-vă şi reproduceţi-vă”. Un televizor din vitrina unui magazin îi atrase privirea, dar reuşi să se uite repede în altă parte. Atunci când nu se uita direct la Fascinatorul de pe ecran, putea rezista comenzii: „Rămâneţi pe acest canal”.

George trăia într-un mic dormitor, şi imediat ce ajunse

acasă, primul lucru pe care îl făcu fu să scoată televizorul din priză. În alte camere se auzea zgomotul televizoarele vecinilor săi. De regulă, vocile auzite erau umane, dar din când în când, se auzeau vocile croncănitoare şi arogante ale extratereştrilor.

„Supune-te!”

„Munceşte!”

Dintr-o dată telefonul începu să sune. George ridică receptorul. Era unul dintre Fascinatori.

— Salut, croncăni el. Eu sunt controlorul tău, Robinson, Şeful Poliţiei. Eşti un om bătrân, George Nada. Mâine dimineaţă la ora 8, inima ta se va opri. Te rog repetă.

— Sunt un om bătrân. Mâine dimineaţă, la ora 8, inima mea se va opri.

Controlorul închise.

— Nu, nu o să se oprească, şopti George.

Începu să se întrebe de ce doreau ca el să moară. Bănuiau că e treaz? Probabil. Poate că cineva observase că nu se comportă ca ceilalţi. Iar dacă George va trăi mâine, la un minut după ora opt dimineaţa, atunci vor fi siguri.

„Nu am de ce să aştept aici sfârşitul”, gândi el.

Ieşi în oraş din nou. Nici afişele, nici televizoarele, nici comenzile ocazionale date de extratereştri pietoni nu păreau să aibă efect asupra sa, deşi se simţea foarte tentat să se supună, să vadă lucrurile aşa cum îi cerea stăpânul său.

Unul dintre extratereştri stătea sprijinit de un zis, era

singur. George se duse la el.

— Continuă să mergi, mormăi arătarea, fixându-l cu ochii săi mortali.

George simţi că începe să îşi piardă luciditatea. Pentru un moment, faţa extraterestrului se dizolvă şi deveni faţa unui beţiv simpatic. Bineînţeles că beţivul era să fie simpatic. George ridică de jos o cărămidă şi lovi capul beţivului din toate puterile. Pentru un moment, imaginea deveni neclară, apoi sângele albastru-verzui ţâşni şi şopârla se prăbuşi în convulsii şi tremurături. Un moment mai târziu era mort.

George târî corpul într-un colţ întunecat şi îl percheziţionă. Găsi un mic radio într-un buzunar şi un obiect asemănător cu un cuţit în alt buzunar. Micul radio transmitea ceva într-o limbă incomprehensibilă. George îl lăsă lângă cadavru, dar păstră „cuţitul”.

„Nu am cum să scap”, gândi George. „De ce să mă lupt cu ei?”

Dar poate că putea scăpa.

Dacă reuşea să trezească şi pe alţii? Se merita să încerce.

A mers 12 cvartale până la apartamentul prietenei sale, Lil, şi bătu la uşă. Ea deschise în halatul său de baie.

— Vreau să te trezeşti, zise el.

— Sunt trează, zise ea. Intră.

El intră. Televizorul era deschis. El îl închise.

— Nu, spuse el. Vreau să te trezeşti cu adevărat.

Ea se uita la el, nu înţelegea. Aşa că el îşi pocni încheieturile şi ţipă:

— Trezeşte-te! Stăpânii îţi ordonă să te trezeşti!

— Ai înnebunit, George? întrebă ea suspicioasă. Te porţi foarte ciudat.

El o plezni peste faţă.

— Încetează! se plânse ea. Ce naiba ai de gând?

— Nimic, zise George, învins. Glumeam.

— Asta nu e glumă, plânse ea.

Se auzi o bătaie în uşă.

George deschise.

Era unul dintre extratereştri.

— Chiar nu puteţi să păstraţi liniştea? zise el.

Ochii şi corpul de reptilă se estompară un pic şi George văzu imaginea pâlpâitoare a unui omuleţ gras de vârstă mijlocie. Încă era om atunci când George îi tăie gâtul cu „cuţitul”, dar era un extraterestru înainte să atingă podeaua. Îl târî în apartament şi trânti uşa.

— Ce vezi aici? o întrebă pe Lil, arătând înspre reptila cu ochi multipli de pe podea.

— E domnul... domnul Coney, şopti ea, cu ochii măriţi de spaimă. Tu... l-ai omorât, de parcă nu ţi-ar fi păsat.

— Nu ţipa, o avertiză George, avansând înspre ea.

— Nu o să ţip, George. Jur că nu, dar te rog, pentru Dumnezeu, lasă cuţitul.

Ea se dădu în spate până când omoplaţii ei întâlniră peretele.

George îşi dădu seama că era inutil să mai insiste.

— O să te leg, spuse George. Dar mai întâi spune-mi în ce cameră locuia domnul Coney.

— Prima uşă pe stânga, cum mergi înspre scări, spuse ea. Georgie... Georgie. Nu mă tortura. Dacă vrei să mă omori, fă-o repede. Te rog, George, te rog.

El o legă cu cearşafurile de la pat şi îi puse şi un căluş, apoi percheziţionă cadavrul Fascinatorului. Găsi un alt radio mic ce vorbea într-o limbă străină, un alt set de ustensile de masă şi cam atât.

George se duse la apartamentul lui Coney.

Atunci când ciocăni, una dintre creaturi răspunse:

— Cine e?

— Un prieten de al domnului Coney. Vreau să îl văd, zise George.

— A ieşit afară pe moment, dar se va întoarce. Uşa se întredeschise şi patru ochi galbeni îşi făcură apariţia. Vrei să intri şi să îl aştepţi?

— Bine, spuse George, evitând să se uite la ochii gazdei.

— Locuiţi singur aici? întrebă el gazda pe când închidea uşa, stând cu spatele la George.

— Da. De ce?

Îi tăie gâtul pe la spate, apoi scotoci apartamentul.

Găsi oase umane şi cranii, o mână pe jumătate devorată. Apoi găsi nişte tancuri în care pluteau nişte moluşte mari şi grase. „Copiii lor”, gândi el, şi îi omorî pe toţi.

Erau acolo şi arme, dar de un tip de care nu mai văzuse până atunci. Descărcă una din greşeală, din fericire nu făcea zgomot. Părea să tragă cu mici săgeţi otrăvitoare.

Băgă arma în buzunar, împreună cu cât de multe cutii de săgeţi putu să care, şi se întoarse la apartamentul lui Lil. Atunci când îl văzu începu să tremure.

— Relaxează-te, dragă, zise el, deschizându-i poşeta. Vreau doar să împrumut cheile de la maşină.

Luă cheile şi cobora în stradă.

Maşina ei era la locul ei de parcare obişnuit. O recunoscu după lovitură de pe aripa dreaptă. Se sui în maşină, o porni şi apoi se plimbă fără o ţintă anume. Conduse ore întregi, gândindu-se – căutând cu disperare o cale de ieşire. Porni radioul maşinii pentru a asculta nişte muzică, dar nu erau decât ştiri şi toate erau despre el, George Nada, maniacul ucigaş. Crainicul era unul dintre stăpâni, dar părea speriat. De ce era speriat? Ce ar fi putut face un singur om?

George nu fu surprins atunci când văzu blocada şi coti pe o stradă adiacentă înainte de a ajunge la ea. Fără călătorii la ţară, Georgie băiete, gândi el.

Descoperiseră ceea ce făcuse el în apartamentul lui Lil, aşa că probabil îi căutau maşina lui Lil. O parcă pe o alee şi luă

metroul. Dintr-un motiv sau altul, nu erau extratereştri în metrou. Poate că se considerau mai presus de asemenea lucruri, sau poate că era doar prea târziu ca oră.

Atunci când unul dintre ei se urcă, George cobora.

Ieşi la stradă şi intră într-un bar. Unul dintre Fascinatori, era la televizor şi repeta la nesfârşit, „Noi suntem prietenii voştri. Noi suntem prietenii voştri. Noi suntem prietenii voştri.” Şopârla aia stupidă părea speriată. De ce? Ce putea face un singur om împotriva lor?

George comandă o bere, apoi îşi dădu brusc seamă că Fascinatorul de la televizor nu mai avea nici o putere asupra lui. Continuă să se uite la el şi gândi, „Trebuie să creadă că mă poate comanda ca să reuşească să facă asta. Cea mai mică îndoială din partea asta, duce la pierderea puterii de hipnoză.” Au afişat imaginea lui George pe ecran şi George se refugie în cabina telefonică. Îşi apelă controlorul, Şeful Poliţiei.

— Alo, Robinson? întrebă el.

— La telefon.

— Eu sunt George Nada. Mi-am dat seama cum să îi trezesc pe oameni.

— Ce? George, stai aşa un pic. Unde eşti? Robinson suna aproape isteric.

George închise, îşi plăti consumaţia şi ieşi din bar. Probabil că vor găsi locul de unde a sunat.

Luă metroul din nou şi se duse în altă parte a oraşului.

Soarele începea să răsară atunci când el intra în clădirea

care adăpostea cel mai mare studio T.V. din oraş. Consultă planul clădirii şi luă liftul. Poliţistul din faţa studioului îl recunoscu.

— Tu eşti Nada! icni el.

Lui George nu îi plăcu faptul că trebui să tragă în el cu arma cu săgeţi, dar nu avu de ales.

A mai trebuit să ucidă şi pe alţii, înainte de a ajunge la studioul propriu-zis, inclusiv pe inginerii ce erau acolo. De afară se auzeau multe sirene de poliţie, ţipete şi tropăituri pe scări. Extraterestrul stătea în faţa camerei şi continua să repete, „Noi suntem prietenii voştri. Noi suntem prietenii voştri”, aşa că nu îl văzu pe George când intră. Atunci când George trase în el cu arma cu săgeţi, extraterestrul se opri, pur şi simplu, în mijlocul propoziţiei şi muri. George se duse lângă el şi spuse, imitând croncănitul extraterestrului, „Treziţi-vă. Treziţi-vă. Vedeţi-ne aşa cum suntem de fapt şi omorâţi-ne.”

Oraşul auzi vocea lui George, în acea dimineaţă, dar văzu imaginea Fascinatorului. Oraşul se trezi cu adevărat pentru prima oară şi aşa începu războiul.

George nu a trăit ca să vadă victoria finală. El a murit din cauza unui atac de cord la exact ora opt dimineaţa.